

„Blažený“ Vladimír Pechar (19. ledna 1931 – 9. ledna 2020)

Břetislav Vachala[†]

Když se 19. ledna 1931 v Příbrami narodil Vladimír Pechar (obr. 1), Sedm Hathor mu nad jeho kolébkou přisoudilo sedm oborů a zájmů, kterým se s velkým zaujetím věnoval po celý život. Bylo to výtvarné umění, geologie, skauting, hudba, egyptologie, české středověké dějiny a shakespearovské studie.

Po maturitě na příbramském gymnáziu v roce 1951 vystudoval geologickou průmyslovku. V roce 1957 se odstěhoval do Prahy a nastoupil do Ústředního geologického ústavu a v něm působil do roku 1968. Mezitím ještě stačil vystudovat Střední odbornou školu výtvarnou. V té době ho už také pohltila hudba, především

hra na trubku a kytaru, a to natolik, že v roce 1959 založil dixielandovou kapelu Dixie Party a hned v následujícím roce obnovil provoz známého Olympiku ve Spálené ulici. Ve Vladimírově kapele hrál na trombon a pak na basu Jiří Grossmann a právě na zahajovacím představení v Olympiku, jehož spoluautorem byl Miloš Šimek, si oba „padli do oka“ a následně vytvořili oblíbenou dvojici Šimek a Grossmann.

Od mládí byl Vladimírovou láskou skauting: Již v roce 1938 vstoupil do řad Junáka. Jeho činnost byla zakázána v době nacistické okupace i komunistické totality (nic pro bývalého „pétěpáka“), takže své členství

Obr. 1 Portrét Vladimíra Pechara (foto zdroj Paměť národa [https://www.pametnaroda.cz/cs/pechar-vladimir-1931. Ověřeno ke dni 9. července 2020.]) / Fig. 1 Portrait of Vladimír Pechar (photo resource Paměť národa [https://www.pametnaroda.cz/cs/pechar-vladimir-1931. Access on 9th July 2020.])

Obr. 2 Tepaný reliéf z lesklého plechu na černém látkovém pozadí od Vladimíra Pechara zobrazující bohyni pravdy a spravedlnosti Maat (rozměry: 24 × 15 cm, datování: 2002) (foto L. Moupicová) / Fig. 2 Vladimír Pechar: Maat – the goddess of truth and justice. Shiny metal repoussé relief on a black fabric background (dimensions: 24 × 15 cm, dating: 2002) (photo L. Moupicová)

a skautský slib Pluto třikrát obnovoval (1945, 1968, 1989). Byl členem organizační rady ústředí Junáka, působil ve středisku Platan a byl přijat do Svojsíkova oddílu. Vladimíra pojilo pevné přátelství s Jaroslavem Foglarem a v roce 2005 také od Sdružení přátel Jaroslava Foglara obdržel čestné uznání za dlouholetou propagaci tohoto spisovatele a představitele českého skautského hnutí ve svém díle. Vladimír je i autorem Jestřábova žulového pomníku se vsazenou bronzovou deskou v legendární Sluneční zátocce u Ledče nad Sázavou.

Po roce 1968 se Vladimírovou doménou stalo výtvarné umění. Nejenže se živil propagační grafikou, kresbami karikatur a psaním článků, ale hlavně ve svém volném čase vytvářel zajímavá umělecká výtvarná díla. Inspiraci při tom nacházel především ve staroegyptském umění, českých dějinách a Shakespeareových

hrách. Okouzlení starověkým Egyptem ho vedlo od roku 1952 k soustavnému soukromému studiu egyptologie a – v době politického uvolnění – k četným návštěvám egyptských sbírek v Rakousku, Německu, Francii, Itálii, Řecku, Turecku, USA a Kanadě. Do Egypta se vydal čtyřikrát. Jak je patrné z Vladimírovy bohaté a rozmanité umělecké tvorby, rád se nechal inspirovat staroegyptskými reliéfy, sochami, malbami a amulety. Díky jejich hluboké znalosti a pochopení je byl schopen představit prostřednictvím osobitého vidění, pojetí a ztvárnění v pozoruhodných rozsáhlých cyklech s portrétní, figurální a symbolickou tematikou. Nikdy nezůstal jen povrchním obdivovatelem mastab, pyramid, skalních a šachtových hrobek, chrámů, svatých, obelisků či stél, ale naopak se snažil důkladně pochopit staroegyptská umělecká díla a vcítit se do myšlení

jejich tvůrců. K vytvoření rozsáhlých cyklů, zahrnujících galerii egyptských králů a královen (50 portrétů v nadživotní velikosti), bohů a bohyň, náboženských i světských symbolů, použil Vladimír Pechar techniku různobarevné olejové strukturáže a tepaného reliéfu z lesklých plechů na jednobarevném pozadí (180 reliéfů; obr. 2). Zvláštní pozornost si zaslouží drobná grafika provedená v perokresbě, zvláště *ex libris* (známé také starověkým Egypťanům), která nápaditě využívá různé egyptské motivy.

Na Vladimírův egyptský soubor navázala galerie 40 mytických a historických postav „Knížat a králů zemí Koruny české“ od praotce Čecha po Jiřího z Poděbrad a galerie 60 postav z dvanácti her Williama Shakespeara; jeho „životní postava“ krále Leara má na 100 různých podob. Portréty v obou galeriích zpracoval v grafice, zčásti v oleji a v temperě. Postihnout veškerou Vladimírovu tvorbu by bylo nesmírně obtížné. Vždyť například pro skauty vytvořil nespočet medailí, plaket, odznaků i vlajek, nemluvě o propagačních výtvarných dílech pro jeho oblíbenou pražskou fotbalovou Slavii. A také stojí za připomenutí, že přispěl do bohatého šatníku Pražského Jezulátka rozkošným skautským oblečkem... Vladimír byl platným členem Svazu československých výtvarných umělců, poté i Unie výtvarných umělců a Syndikátu výtvarných umělců. Uspořádal desítky výstav a jeho díla jsou dnes vystavena v mnoha galeriích u nás i v zahraničí, vyskytují se i v soukromých sbírkách.

Vladimíra jsem poznal koncem 70. let minulého století, když pravidelně docházel do našeho ústavu na konzultace. Procházel si egyptologické publikace a zajímal se o novinky v oboru. Od té doby jsem měl možnost otevřít mu několik výstav a napsat příspěvky do jeho výstavních katalogů. V této souvislosti se mi vybavuje jedna zajímavá vzpomínka, a to když mě někdy po roce 2000 požádal o radu, kde by mohl uložit svá rozměrná díla. Tehdy je měl „složena“ v jedné pronajaté skladě na Žižkově; obrazy se o sebe provizorně opíraly na podlaze, drobnější díla spočívala na improvizovaných policích. Ze své tehdejší pozice ředitele našeho ústavu jsem tedy požádal vedení fakulty, zda by se na fakultě nenašly nějaké vhodné prostory pro uložení Vladimírových výtvarných děl s tím, že bychom s ním sepsali dohodu a on by byl ochoten nám je i odkázat. Kdyby se tehdy takové volné prostory byly našly, mohli bychom nyní vlastnit sbírku Vladimírových výtvarných děl, alespoň těch s egyptskou tematikou.

Všestranný umělec s neutuchajícím elánem, houževnatostí a pílí, ctitel přírody, romantiky a dobrodružství a opravdový kamarád Vladimír Pechar nás opustil náhle 9. ledna 2020 v nedožitých 89 letech. Milý Vladimíre, ať už nyní zasedáš u věčného táborového ohně, nebo jako „blažený“ kráčíš po krásných cestách západní říše, budeme na Tebe vděčně vzpomínat a připomínat si Tě prostřednictvím Tvých působivých uměleckých děl, a zdaleka nejen jich...

Břetislav Vachala†

Český egyptologický ústav, Filozofická fakulta, Univerzita Karlova
bretislav.vachala@ff.cuni.cz